

mueskolelæreres Fortrinsret til Klokker- og Gravertjenester i København samt Fortrinsret for Medlemmer af det kongelige Kapel til Organisttjenester, med hvilke Bestillingen som Stadsmusikant er forenet — have formentlig allerede tabt deres praktiske Betydning.

§ 10.

Lov om Kirkersyn m. m. af 19. Februar 1861 § 25 giver Kommunalbestyrelsen Adgang til at forlange Oversyn, naar Kirken ikke selv er i Stand til at bestride de med dens Vedligeholdelse og Drift forbundne Udgifter uden Ligning paa Menigheden. Det er nu foreslaaet, at Overtilsynet skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt i et saadant Tilfælde Oversyn skal forlanges, eller om Sagen bør forelægges Ministeriet med Begæring om særligt Syn.

§ 11.

Bestemmelserne i denne Paragraf ville blive omtalt nedenfor i Forbindelse med §§ 16—19.

§§ 12 og 13.

De i § 12 indeholdte Regler om Fremgangsmaaden ved Opførelsen af nye Kirker ere i Overensstemmelse med de hidtil fulgte Regler, idet der altid forlanges tilvejebragt en Drifts- og Vedligeholdelsesfond for Kirken, svarende til mindst en Tiendedel af, hvad Kirken har kostet at opføre, saafremt der ikke paa anden Maade er skaffet betryggende Garanti for en aarlig Indtægt mindst af samme Størrelse. En saadan Garanti er i flere Tilfælde fremskaffet ved, at Beboerne ved en paa deres Ejendomme tinglæst Deklaration have forpligtet sig hertil. Om hvorledes en saadan Forpligtelse kan afløses, giver § 13 nærmere Regler.

§§ 14—15.

§§ 14—15 foreslaar Regler for Affattelsen af Kirkens Budget. Det er ikke anset for nødvendigt at bestemme, at Budgettet i alle Tilfælde skal indsendes til Stadfæstelse af Overtilsynet, hvorved særlig skal fremhæves, at en almindelig Landsbykirkes økonomiske Forhold ofte ville være af en saa lidet indviklet Art, at en formel Stadfæstelse vil være unødvendig, men Overtilsynet vil have tilstrækkelig Adgang til at øve Kontrol, naar Overslaget indsendes til dette til Efterretning. Er Kirkens Formue derimod betydelig eller ere Kirkens Forhold vanskelige, saaledes at Underskud kan befrygtes, er det forbeholdt Overtilsynet at forlange Overslaget ind-

sendt til Stadfæstelse, og dette skal altid ske, naar Kirken har optaget Laan, der skal forrentes og afdrages. Endelig er der forbeholdt Ministeriet Ret til at meddele Stadfæstelse paa en Kirkes Overslag, hvilket ogsaa nu er Tilfældet med flere Kirker.

§§ 16—19, jfr. § 11.

Saafremt Kirken ikke kan afholde Udgifterne til Drift og Vedligeholdelse af sine aarlige Indkomster, maa Opmærksomheden først rettes paa, om de paagældende Udgifter ere af ekstraordinær Art, saaledes at det kan antages, at Kirken kan hjælpes ved at optage Laan, hvis Forrentning og Afdragning optages paa de aarlige Overslag.

Naar Kirken ikke kan afholde sine aarlige Udgifter af sine Indkomster, og naar der ikke kan eller bør fremskaffes det fornødne ved Optagelsen af Laan, bliver Underskuddet at ligne paa Menigheden.

Efter de nu gældende Regler skal Udgiften til en selvejende Sognekirkes Vedligeholdelse og Drift, naar Kirkens egne Midler ikke strække til, dækkes ved Ligning paa Sognemændene (D. L. 2—22—64). For Københavns Vedkommende er der givet en særlig Lov af 15. Maj 1903, jfr. nu Lov af 28. Februar 1908, der fastsætter, at Ligningen sker under eet til samtlige Kirker paa alle Byens Sogne. Derimod har man savnet Regler for Ligning af Tilskud til Filialkirker paa Landet. Ved Forslagets Regler er det foreslaaet at give Bestemmelserne for København, der kun gælde for Femaaret 1908—13, vedvarende Gyldighed. Ligesom det ved de indvundne Erfaringer kan betragtes som givet, at en Ligning fremdeles vil blive nødvendig, saaledes maa det her anses for absolut ønskeligt, at Reglen om Ligning paa samtlige Sogne under eet bibeholdes. En tilsvarende Regel *kan* efter Forslaget anvendes i Købstæder med flere Sogne efter forud indhentet Erklæring fra Tilsynene og Kommunalbestyrelsen. Hvad angaar Reglen om Fastsættelsen af Bidraget fra et Landdistrikt eller Landsogn, der har fælles Kirke med Købstaden, da er det i Overensstemmelse med den gældende Praksis, naar det er foreslaaet, at Ministeriet skal fastsætte det Forhold, hvori Ligningsbeløbet skal deles mellem Købstæderne og Landsognet, og det vilde formentlig være vanskeligt at foreslaa en fast, for alle Tilfælde gældende Regel.

Af særlige Forhold, som gøre sig gældende ved Ligning paa Menigheder, skal fremhæves det i § 11 berørte Spørgsmaal